

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In quâ tractatur de Augustissimo Eucharistiæ Sacramento, ac Sacrificio
Missæ, ...

Bosco, Jean a

Lovanii, 1667

Concl. II. Qui existens in statu peccati mortalis, & non jejunos, vel
excommunicatus sumit Eucharistiam, peccat duplici peccato in
Confessione explicando.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73377](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73377)

Periculosus
accidunt
luxuriosi.

D. Thom.

Blasphemus
contra B.
Virg. pericu-
losus pec-
cat.

Dico breviter cum Doctore Angelico 3. p. q. 80. art. 5. ad 2. Secundum quid peccatum fornicationis magis reddit hominem ineptum ad perceptionem huius Sacramenti: in quantum scilicet per hoc peccatum spiritus maxime carni subicitur, & ita impeditur fervor dilectionis, qui requiritur in hoc Sacramento. Ideoque magis indiget huiusmodi peccator specialibus auxiliis ad peccata carnis superanda, quae tamen merito ipsi subtrahuntur, eo quod peccet contra purissimum Sacramentum, quod in remedium huiusmodi tentationum Deus providit. Et hinc magis illud periculum.

Sicuti blasphemus contra Beatissimam Virginem periculosus peccat, quia Virginis intercessione, aliis peccatoribus communi, meritissime privatur; dignus siquidem est ut specialibus auxiliis destituatur, qui contra remedia ipsa specialiter delinquit.

Magis difficultatem habet, an si quis à Communionem arceatur, non solum praeccepto naturali, ratione peccati mortalis; sed etiam praeccepto Ecclesiastico; v. g. quia excommunicatus, quia non jejunus, latine exprimat peccatum suum in Confessione, dicendo, communicavi indignè? Respondeo:

CONCLUSIO II.

Qui existens in statu peccati mortalis, & non jejunus, vel excommunicatus sumit Eucharistiam, peccat duplici peccato in Confessione explicando.

5. **H**UIC Conclusioni facile subscribent; imò subscribere debent omnes qui docent praeccepta diversorum Superiorum, habentium diversam specie jurisdictionem, praecipientium ex eodem motivo eandem rem, influere in violationem sui diversam specie malitiam. Quidni subscriberent, cum illa sumptio Eucharistiae sit prohibita jure divino naturali, & positivo Ecclesiastico?

Ceterum in opposita sententia, quam semper existimavi veriolem, videlicet quod multiplicatio praecceptorum in eadem materia ex eodem motivo nihil facit ad specificam vel numericam distinctionem peccatorum, Conclusio non caret sua ambiguitate. Ratio pro parte negante; quia utrumque praecceptum est in eadem materia ex eodem motivo Religionis, adeoque peccatum oppositum habet unicam malitiam contra reverentiam Sacramenti, quae satis explicatur in Confessione dicendo, communicavi indignè. Ita docet Vasquez disp. 207. n. 5. quem sequitur Diana p. 5. tract. 13. resol. 62. citans praeterea Lugonem disp. 14. de hoc Sacramento n. 20. ubi sic ait:

Probatum
oppositum
Conclusio
quia utrum-
que praec-
ptum est in
eadem ma-
teria ex eo-
dem moti-
vo.
Vasquez
Diana,
Lugo.

Adhuc tamen quoad praxim, existimo doctrinam illam veram esse, nec oportere explicare utrumque illud praecceptum; quia licet praecceptum humanum non habeat fortasse totum motivum, quod habet praecceptum divinum, hoc tamen habet totum motivum, quod habet praecceptum humanum, nempe removere ab hoc Sacramento indignos, ex quo motivo remouentur ab Ecclesia excommunicati, etiam quando sunt in statu gratiae, propter indignitatem aliquam praecedentem, licet non sint nunc peccatores; sicut & remouentur non jejuni propter eandem reverentiam Sacramenti, licet sint in gratia. Ille ergo, qui explicat se accepisse Eucharistiam indignè, seu in statu peccati, jam explicat sufficienter malitiam, quae sumitur etiam ex prohibitione Ecclesiae, scilicet, se peccasse contra praecceptum removens indignos ab hoc Sacramento, in quo motivo convenit utrumque praecceptum. Haec Cardinalis, Pro eadem sententia refert Diana p. 4. tract. 4. resol. 195. Gasparem Hurtado tract. de Sacramentis disp. 9. diff. 1.

Nihilominus Conclusio videtur verior, quam docet Bonacina disp. 4. de Sacramentis q. 6. puncto 1. n. 34. & ante ipsum Henriquez lib. 5. cap. 7. n. 2. & alii apud Dianam p. 2. tract. 14. resol. 22. & 4. parte tract. 4. resol. 195. quos sequitur Dicastillo disp. 9. n. 13. Eandem sententiam tenet Averfa q. 8. de Sacramento Eucharistiae sect. 5. §. Sed videtur. Citari etiam solet Suarius disput. 66. sect. 1. §. Dices ergo ibi: Quidquid sit de speculativa quaestione (an videlicet ex illis duobus praecceptis oriantur duae malitiae specie distinctae, vel tantum efficiant unam graviolem) practice tamen, & in ordine ad Confessionem existimo eam circumstantiam esse talem, quae aperienda sit, quia plurimum aggravat, ac merito variare potest morale iudicium. Haec ille.

Sed relicta auctoritate Suarii & ejus fundamentum; probo Conclusionem cum aliis Auctoribus jam citatis: quia utrumque praecceptum licet forte sit in eadem materia, equidem ex diverso Religionis motivo, adeoque peccatum oppositum duplicem habet malitiam specie distinctam contra reverentiam Sacramenti. Consequentia est evidens.

Antecedens probatur; quia motivum praeccepti divini naturalis, quo prohibetur sumptio Eucharistiae in malo statu, est, ne Sacramentum frustreretur suo effectu, quem alioquin causeret in anima suscipientis, & ex consequenti, ne significatio Sacramenti fiat falsa; motivum vero praeccepti Ecclesiastici, quo prohibetur sumptio Eucharistiae post sumptum cibum, vel potum, quod aliud esse potest, quam reverentia aliqua tenens se ex parte corporis?

Similiter motivum, propter quod Ecclesia prohibet excommunicatis ne suscipiant Eucharistiam, non est frustratio effectus, cum possit excom-

excommunicatus esse in gratia, ut omnes fa-
tentur, si v. g. conteratur de peccato commissio,
vel etiam bona fide confiteatur, & absolvatur.
Quod ergo? Respondeo, punitio & emen-
datio contumacis inobedientia; siquidem ad
plecendum & emendandum illud peccatum
perse & principaliter fertur censura, virtute
cujus prohibetur participatio cum aliis fide-
libus non contumacibus in rebus sacris.

Igitur alia specie est indignitas hominis pec-
catoris, alia excommunicati, alia non jejuni;
ergo alia specie irreverentia, quae ab ipsis com-
mittitur in sumptione hujus Sacramenti: ergo
triplex specie malitia in Communionem facta ab
homine peccatore, excommunicato, & non
jejuno & semper duplex in illa, quae fieret ab
excommunicato, vel non jejuno, quia, nisi
bona fides excuset, qui non jejunus, vel ex-
communicatus communicat, etiam commu-
nicat in statu peccati mortalis, quia voluntas
sic communicandi est peccatum mortale, ut
patet.

An foret quispiam dicere audeat, conscien-
tiam Eucharistiam in statu peccati mortalis;
sine vestibus sacris aliisve ritibus ab Ecclesia
praecipitis, unicum tantum peccatum commit-
tere, & sufficienter explicare suum peccatum
in Confessione dicendo: confeci Eucharistiam
in malo statu? Non puto. Et tamen motum
utriusque praecipiti est dignitas & reverentia
Sacramenti.

Planè, inquis, sed non est eadem materia
utriusque praecipiti: nam unius materia est,
non consecrare in statu peccati mortalis; alte-
rius verò consecrare cum vestibus sacris. Opti-
ma responsio!

Sed contra: eodem modo dicam, etiam in
casu Conclusionis non esse eandem materiam
utriusque praecipiti; siquidem materia unius est,
non communicare in statu peccati mortalis, al-
terius autem, non communicare ante absolu-
tionem ab excommunicatione; similiter non
communicare post sumptum cibum aut po-
tum.

Si dixeris, ut videtur insinuare Suarius sa-
pè, sunt tantum plures circumstantiae eidem
actui necessariae, idem ego dicam de vestibus
sacris & aliis ritibus. Idem dicam de eadem
die, in qua contra prohibitionem Ecclesiae ac-
cipitur secunda Communio; idque in statu
peccati mortalis: putas autem quòd talis satis-
faceret solum se accusando coram Confessario
de indigna Communionem?

Et verò quid refert, si vocentur haec om-
nia circumstantiae, dummodò sint circumstan-
tiae mutantes speciem, aut numerum? Voca-
Matrimonium circumstantiam, voca substantiam,
nemo ambigit tribuere copulae fornicationis
novam speciem malitiae.

Dices; in susceptione voluntaria Eucharis-
tiae à non jejuno, vel excommunicato, neces-

sario involvitur status peccati. Resp. si sciat
praecipitum; secus si invincibiliter ignoret:
quomòdò & tunc illa Communio fit contra pra-
ceptum; saltem materialiter; ex quo liquet
Ecclesiam prohibere illam Communionem sine
ullo respectu ad statum peccati, vel gratiae.

Resp. II. etiam malitia fornicationis neces-
sario involvitur in peccato adulterii; & malitia
furti in furto rei sacrae: ergo satisfacit adulter
confitendo peccatum fornicationis, & fur
sacrilegus accusando se de peccato furti:
qualis Consequentia? Tantum inde sequitur
quòd satis erit dicere: commisi adulterium.

Atque eodem modo existimo in casu Con-
clusionis sufficere, si dicat: communicavi non
jejunus, vel; excommunicatus; quia hoc ipso
satis explicat se communicasse in statu peccati;
cum hac malitia in illa involvatur; non tamen
è contra, si dicat se communicasse cum peccato
mortalis; quia haec malitia non involvit illam.

Insuper ergo semper peccat duplici peccato, qui
communicat in malo statu; uno impenitentiae
contra praecipitum Confessionis; altero sacrile-
gii contra reverentiam debitam Eucharistiae.

Resp. Negando consequentiam; nam ad-
quatum motivum praecipiti Confessionis est
acceptio Eucharistiae in bono statu; ubi autem
unum est propter aliud, ibi est unum tantum
in morali estimatione. Igitur praecipitum com-
municandi in statu gratiae & praecipitum Con-
fessionis censentur moraliter unum & idem.
Cur ergo miraris si etiam peccatum oppositum,
scilicet Communio cum conscientia peccati
mortalis, sit unicum, & non duplex?

Quoniam, inquis, ad communicandum in
statu gratiae per se sufficit contritio: ergo pra-
ceptum Confessionis inducit novam obligatio-
nem. Concedo totum. Ergo omisso Confes-
sionis est peccatum distinctum ab indigna
Communionem: Negatur Consequentia. Ratio:
quia idcirco tantum omisso Confessionis est
mala; quia communicare in malo statu est ma-
lum. Unde quoties potest aliquis peccator ac-
quirere statum gratiae sine praevia Confessione,
toties potest sine praevia Confessione commu-
nicare.

Dices; semper potest per solam contritio-
nem. Resp. neminem posse elicere veram con-
tritionem, qui existens in statu peccati morta-
lis vult communicare sine praevia Confessione,
quando haec physice, & moraliter est possibilis.
Est evidens; quoniam contritio includit pro-
positum non peccandi de caetero; actu autem
peccat, qui vult communicare, & non consi-
teri, quantumcumque sibi contritus videatur,
ut latius explico Conclusionem sequenti, quae sic
se habet:

Alia specie
est irreverentia
hominis
peccatoris
aliam excom-
municati,
aliam non je-
juni.

8.
Conscientiam
peccati.
Ergo in sta-
tu peccati
sine vestibus
sacris, pec-
catum dicitur
peccatum.

Probat
Concl.
quia cum
peccatum
est in
statu
peccati
mortalis
non potest
esse in
statu
gratiae.

Matrimo-
nium ad
esse for-
nicationem
non no-
minat
malitia.

Solvitur p^{ri}
mo.

Solvitur s^c
cundo.

10.
Insuffici-

Solvitur.

ii.

Omissio
Confessio-
nis non est
peccatum
distinctum
ab indigna
Communi-
one.

Obiectio
solviur.